

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2003. jan.–febr.

VIII/1. szám

Ára: 175,- Ft

Turbék – kegykép

Magasztald a te Istenedet!

Áldjátok az Urat, mert jó neki énekelni,
Istenünknek kedves a dicsőítés!
Az Úr újjáépíti Jeruzsálemet, a szétszórt Izraelt összegyűjti.
Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket.
A csillagokat számon tartja, mindegyiket nevén szólítja.
Nagy az Úr, ereje hatalmas, és bölcsessége mérhetetlen.
Az Úr fölemeli a megalázottakat,
de a gonoszokat földre tiporja.
Énekeljete az Úrnak és adjatok neki hálát!
Játsszatok hárfán Istenünknek,
aki az eget felhővel borítja, és esőt juttat a földnek!
A hegyeken füvet sarjaszt, és növényeket az emberek javára.
Ellátja táplálékkal az állatokat, a rikácsoló hollófiakat.
Nem a ló erejében telik öröme,
nem leli tetszését a harcos izmaiban.
Azok tetszenek az Úrnak, akik félik őt,
akik bíznak jóságában és kegyelmében.
Jeruzsálem, áldd az Urat, Sion, magasztald a te Istenedet!
Kapuid zárait megerősítette, s megáldotta benned fiaidat.
Határaidat békében elrendezte,
s a búza javával táplált téged.
Ítéletet küld a földre, szava gyorsan odaér.
Havat ad, mintha gyapjú hullna,
a deret úgy hinti, mint a hamut.
A jégesőt úgy szórja, mint a morzsát,
s faggyal dermeszti meg a vizeket.
Szava elhangzik, és olvadni kezd,
feltámad a szél, és folynak a vizek.
Szavát kihirdette Jákobnak,
igazságát és törvényét Izraelnek.
Egyetlen néppel sem tett így,
senki másnak nem hirdette ki törvényeit.
(Zsolt 147)

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék

Szent Bernát: Szűz Máriáról	1
Newman-Szunyogh: Dicséretreméltó Szűz	2
Szent Ágoston: Vízkeresztre	3
Kovács Ervin: Fény a népek világosságára	4
Sieneai Szent Bernardin: Jézus neve	6
Gruber László: Krisztus papjai	7
Barsi Balázs: Én vagyok a jó Pásztor	9
Török József: Árpádházi Szent Margit	14
Nem kellett a sugár	17
Mária kegyhelyek	
Turbék	18
Werl	19
Szent Ágoston: Szűz Mária boldogságának oka	20
Földi Endre: A rózsafüzér megújulása 800 év után	20
Rózsafüzér	
Világosságos rózsafüzér	24

A Szerkesztőség címe:
1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észre-
vétellel, javaslattal forduljon a lap szer-
kesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában
Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:
Werl – kegyeszobor

A Tengernek Csillaga folyóirat meg-
rendelhető a Stella Maris Alapítvány
postafiók címén, megvásárolható temp-
lomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem
küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Szűz Máriáról

Szent Bernát

Valóban hűséges és nagyhatalmú közvetítő Isten és az emberek között az emberré lett Krisztus Jézus, de benne az emberek az isteni fenséget tisztelik. Úgy tetszik, mintha istensége felszívná emberségét, nem mintha megváltoztatta volna lényegét, hanem mintha átistenítően hatna rá. Nemcsak irgalmasságáról szól az ének, de éppen úgy ítéletéről is (Zsolt 1). Mert habár szenvedése megértővé tette a részvétre, hogy irgalmas legyen, de ítélő hatalma is van. Végül is, a mi Istenünk emésztő tűz (Zsid 12,29). Hogyne félne hát a bűnös hozzájárulni, nehogy megsemmisüljön Isten tekintete előtt, mint a viasz a tűz színe előtt.

Ezért azt az áldott asszonyt az asszonyok között sem látjuk tétlennek: megvan a helye kiengesztelésünkben. Mert ha szükségünk van közbenjáróra magánál a „közbenjárónál”, nem találhatunk ehhez alkalmasabbat Szűz Máriánál. Igen kegyetlen közbenjáró volt Éva, aki által az őskígyó romlást hozó mérgét a férfiba is beoltotta; de hűséges a Szűzanya, aki az üdvösség ellenszerét nyújtotta férfiakkal, nőkkel. Amaz a csábítás szolgálója volt, ő az engesztelésé; amaz az engedetlenséget sugallta, ő a megváltást hozta.

Miért féljen az emberi gyarlóság Szűz Máriához közeledni? Nincs benne semmi ridegség, semmi megfélemlítő; teljességgel kedves, mindenkihez olyan, mint a tej, mint a gyapjú. Forgasd csak szorgalmasan át az evangéliumi történet egészét, s ha a Szent Szűzben valami feddés, vagy keménység, vagy a legkisebb bosszankodás jelét találsz, akkor gyanakodhatsz rá és félhatsz hozzá közeledni. Ha pedig úgy találsz, amint igaz is, hogy ő minden szeretettel és kegyességgel, szelídséggel és irgalmassággal teljes, adj hálát annak, aki jóságos irgalmából ilyen közbenjárót adott neked, akiben nem találhatsz okot a bizalmatlanságra.

Ő mindenkinek mindene lett, bölcslet és tudatlant adósává tett kimeríthetetlen szeretetével. Mindnyájunknak megnyitotta irgalmassága övét, hogy mindenki az ő bőségéből részesüljön, a rab a szabadulásban, a beteg a gyógyulásban, a szomorú a vigaszban, a bűnös a bocsánatban, az igaz ember a kegyelemben, az angyal az örömben; végül a teljes Háromság a dicsőségben, a Fiú személye az emberi test valóságában; úgy, hogy nincsen, aki elrejtőzhetne az ő melegsége előtt.

(Kecskés Pál: A lelki élet mesterei írásaiból)

Dicséretreméltó Szűz

Newman-Szunyogh

Ez a szép cím azt jelenti, hogy a Legszentebb Szüzet mindenütt, szóval és tettel, szívvel és ajakkal, legfőképpen azonban szent és őt utánzó élettel dicsőítsük.

Szokásunk, hogy az idegen dolgot, a ritkát, a csodálatosat, az újat, a kiválót általában elmondjuk és hirdetjük. Így Keresztelő Szent János is az Urat az ő fellépése alkalmával hirdette; mennybemenetele után az apostolok elszéledtek az egész világon, és prédikálták Krisztust, a Megfeszítettet.

Szűz Máriának legmagasabb, legcsodálatosabb és legritkább kiváltsága az ő büntelensége. A néptömegeből egy asszony így szól: „Boldog a méh, mely téged hordozott”, – és az Úr így felel neki: „Igen, boldogok azok, akik Isten szavát hallják és azt megtartják.” Mindkettő a Szűzanyában teljesült. Telve volt kegyelemmel, hogy Isten anyjává lehessen. Ezért tisztasága és szentsége nagyobb jó, mint anyasága. Az örök Ige nem lett volna gyermekévé, ha előbb nem szentelte volna meg őt; nagy kiváltsága tehát az, hogy kiváló szentségét az első pillanattól ajándékképpen kapta s az benne kifejlődött. Ezért joggal nevezzük őt dicséretreméltó Szűznek.

Az egész földkerekségen hirdessük az ő dicsőségét, mert soha a legkisebb bűnt el nem követte, a gonosznak soha része nem volt benne, mert Isten kegyelmének teljességéből sohasem gondolt, beszélt vagy tett olyat, ami a Mindenhatónak nem lett volna a legkedvesebb. Ő maga a legfényesebb győzelem a lelkek ellensége fölött, először őbenne aratott diadalt a Megváltó a pokol fölött. Mikor minden elveszett, meg akarta mutatni, hogy mindenhatósága mit tehet értünk; ki akarta nyilvánítani, hogy micsoda magasztosra képes az emberi természet; be akarta bizonyítani, hogy a gonoszságnak legnagyobb mélysége és a pokoli ellenség legnagyobb erőfeszítése semmivé lesz és az ősbűnnek minden következménye alól felmenthet bennünket, ha mindenhatóságát és végtelen jóságát kiárasztja. – Ezért alkotta meg már e világba jövelele előtt, mint teremtésének legcsodálatosabb művét, szent Édesanyjának személyét. Szentséges vérének érdeme által, melynek a földön folynia kellett, még mielőtt lefizette az elégtételt Ádám bűneiért, kieszközölte, hogy a Szent Szűz a bűnnek minden foltjától ment legyen. Ezért dicsőítjük őt és kitartóan, tiszta étellel magasztaljuk, hogy ilyen csodálatos kegyelem vált benne életté.

De még egy más okból is dicséretreméltó Szűznek nevezzük őt. Hirdetjük az ismeretlent, hogy ismertté legyen. Ezért prédikálták az apostolok a Megfeszítettet azoknak, akik nem ismerték, a zsidó és pogány világnak. A prédikáció fokozatos bevezetés a hitbe. A pogányok mind jobban megismerték az Egyházat és kegyelemkincseit. Így az Isten Anyjának dicsérete és tisztelete is mind jobban növekedett a keresztyének-nél, és a századok folyamán a kifejezés módjában is tökéletesedett. Az első századokban nem tisztelték annyira, mint ma. Először mint a szüzek Szűzét, azután mint Istennek Anyját, majd dicsőséges mennybevitelt, azután pedig mint a Bűnösök Menedékét, végül mint Szeplőtelenül Fogantatottat dicsőítették. Ez az utolsó magasztaló cím különösen megfelel a mostani időknek; időrend szerint az első ez, s az Egyházban utolsónak került érvényre, habár ez rejti magában nagyságának és legmagasabb méltóságának titkát.

(Newman-Szunyogh: A Szűzanya hónapja)

Vízkeresztre Szent Ágoston

Vízkereszt Krisztus kinyilvánítása. A vízkereszt = epiphania görögül és latinul megjelenést jelent. Ezen a napon imádták ugyanis a napkeleti bölcsek az Urat. Csillag megjelenése ösztökölte útra őket, és csillag vezette őket. Azon a napon ugyanis, csillagot láttak napkeleten, és megismerték azt, akinek a születését jelezte. Azon a napon indulva a main megérkeztek, Herodes királyt hírükkel megijesztették, s miután a zsidóktól a próféta könyvekből megtudták, hogy az Úr Betlehemben született, a várost meg is találták. Az Úrhoz magához azután ugyanazon csillag vezetésével jutottak el; imádták, aranyat, tömjént és mirhát ajándékoztak neki. Majd más úton tértek vissza hazájukba (Mt 2,1–12).

Kinyilvánította magát az Úr az angyaltól figyelmeztetett pásztoroknak mindjárt születése napján; e napon értesültek róla a bölcsek is messze keleten a csillag által, de a mai napon imádták. Nagy buzgalommal ünnepli hát e napot az egész pogányságból keletkezett Egyház. Mert a bölcsek is mi mások voltak, mint a pogányság első fecskéi. A pásztorok zsidók, a bölcsek pogányok: ők közlőről, ezek távolról jöttek, de mindnyájan a szegletkőhöz jöttek össze. „Eljött, hogy békét hirdessen nektek, kik távollevők voltatok, s békét a közellevőknek.” (Ef 2,17) „Mert ő a mi békességünk, aki a kettőt egygyé

tette és a közbeeső válaszfalat: az ellenségeskedést, lebontotta a saját testében, a parancsok rendelkezéseiből álló törvényt megszüntette, hogy mint békeszerző, a kettőt egy új emberré teremtsen önmagában.” (Ef 2,14–15)

Mi pedig, kedveseim, akiknek ezek a bölcsék előhírnökeink, úgy hirdessük őt a földön, hogy ne térjünk vissza arra, amerre jöttünk, ne járjuk be visszafelé előbbi életünk lépcsőit. ... Erre akar minket az tanítani, hogy a bölcsék nem arra mentek vissza, amerre jöttek. Az út megváltozott, az élet is megváltozott. Az egek nekünk is beszélnek Isten dicsőségét (Zsolt 18,2). Az evangéliumból sugárzó igazság, mint csillag az égről, minket is Krisztus imádására vezet. Mi is elismerjük és dicsőítjük az értünk meghalt Krisztust, mint királyt és papot, s arannyal, tömjénnel és mirhával hódolunk előtte. Csak az van még hátra, hogy őt hirdetve új úton haladjunk, s ne arra menjünk vissza, amerre jöttünk.

(Pénzes-Barát: Az egyházatyák szentbeszédeiből VI.)

Fény a népek világosságára

Kovács Ervin

„Ékesítsd föl menyegzős házat, Sion, és fogadd Krisztust, a Királyt. Öleld át Máriát, a mennyország kapuját, mert ő hozza az új fényben ragyogó dicsőség Királyát. Itt áll a Szűz, s kézen vezeti Fiát, aki a hajnalszél előtt született. Karjába vette őt Simeon, s hirdeti a nemzeteknek: Élet és halál Ura Ő, a világ Üdvözítője.”

Így foglalja össze az ősi körmeneti ének Urunk bemutatásának, vagyis Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepének titkát, és így buzdítja az új Siont, vagyis az Egyházat a Király fogadására. Meghatóan bensőséges és mély tartalmú ez a karácsonyi ünnepkört lezáró, de már a húsvétba átvezető ünnep. Még ott látjuk az isteni Gyermecket anyja karján, de már áldozatra ajánlja fel őt.

Magyar neve ellenére, az ünnep elsősorban az Úr ünnepe, hiszen központjában áll a Messiás találkozása választott népével. Malakiás próféta hajdan megjövendölte: „Hamarosan belép szentélyébe az Úr, akit kerestek és a szövetség anyala, aki után vágyakoztok” (Mal 3,1). Ma először lép az Úr Jézus Atyjának házába, ahol annyiszor fogja még megmutatni istenfiúságát. Mi is az Egyházban és annak gyülekezőhe-

lyén, a templomban találkozunk Vele. Ezért mondja a Szentmise kezdőéneke: „Befogadtuk, Isten irgalmasságotat templomodnak bel-sejében” (Zsolt 47,10).

A mózesi törvény előírta, hogy minden elsőszülött fiút Istennek kell szentelni. Amikor ugyanis Egyiptomban az öldöklő angyal kioltotta minden elsőszülött életét, a választott nép elsőszülöttei kegyelmet kaptak. Ezért ajánlották fel őket a templomban, majd mivel az egyetlen jeruzsálemi templomnak nem volt szüksége annyi papra, egy áldozattal visszaváltották. Isten azonban saját fiát nem akarja visszaváltani. A Szűzanya felajánlja őt áldozatul az egész emberiség bűneinek megváltásáért, hozzátéve saját életének felajánlását, elfogadva a tört is, mely át fogja járni lelkét. Pontosan ezt teszi a hívő nép is a szentmisén.

A két jámbor öreg, Simeon és Anna az egész választott nép Megváltó utáni évezredek vágyakozását képviselik. Saját életük hosszú hűséges szolgálata és az előttük járó sok száz nemzedék ádentje most beteljesedett. Valóban „jó dolog csendben várakozni, mert Isten megszabadít” (Siral 3,26). Jó úgy meghalni, hogy látjuk, nem hiába küzdöttünk és reméltünk. Bárcsak mi is így zárhatnánk életünk pályafutását: „Most már elbocsáthatod szolgádat Uram szavaid szerint békességben, hiszen meglátták szemeim Szabadításodat” (Lk 2,29–30). Itt van korunk sok-sok jámbor öregje életének és hivatásának értéke és szépsége, akik „soha nem hagyják el a templomot, böjtölve és imádkozva szolgálják Istent éjjel és nappal”.

Mindezeket a gondolatokat gyönyörűen fejezi ki az ünnep liturgiája, amikor okos szüzekként égő gyertyával megyünk a Vőlegény elé. A gyertya jelképezi éber, megszentelő kegyelem fényében ragyogó lelkünket, de jelképezi Krisztust is, aki a pogányok Világossága és a választottak dicsősége. Ezzel a gyertyával lépünk a templomba, a Szentmisére, ahol Krisztus és a mi felajánlásunk beteljesedik, és elfogadást nyer a szent áldozatban. A Szűzanyához és az agg Simeonhoz hasonlóan zárjuk mi is karjainkba és szívünkbe a Kisdedet, vigyük fényét a megváltásra szoruló világnak, beszéljünk róla mindazoknak, akik „Jeruzsálem megváltására várnak”. Ha pedig ebben a szolgálatban egy életen át kitarunk, biztosan várhatjuk, hogy egykor Ő fogad majd minket és örökre karjába zár örök menyeyei templomában.

Jézus neve

Sienai Szent Bernardin

Jézus neve az igehirdetőik fényessége, mivel ragyogó világossággal hirdeti és hallatja igéjét. Mit gondolsz, honnan van a világban a hit oly nagy és annyira ragyogó, gyors és lobogó fényessége, ha nem Jézus hirdetéséből? Nemde ennek a névnek fényével és édességével hívott meg minket Isten az ő csodálatos világosságára? (1Pét 2,5). Az Apostol méltán mondja azoknak, akiket megvilágít Jézus neve, és ebben a fényben látják a világosságot: Valaha sötétség voltatok, most azonban világosság az Úrban: éljeteK úgy, mint a világosság fiai (Ef 5,8).

Ezért ezt a nevet hirdetni kell, hogy világítson, s nem elrejteni. Az igehirdetésben nem bűnös szívvel vagy tisztátalan ajakkal kell hirdetni, hanem választott edényben kell őrizni, és onnan kell előhozni.

Emiatt mondja az Úr az Apostolról: Választott edényem ő nekem, hogy hordozza nevemet a pogányok, királyok és Izrael népe előtt (ApCsel 9,15). Választott edényt mond, amelyben a legédesebb ital van felkínálva vételre, hogy biztasson az ivásra, amint bíborvörösen ragyog a külön e célra választott edényben: hogy hordozza nevemet.

Amint ha tűz gyullad, megtisztul a mező a haszontalan és kiszáradt tövisektől és kóróktól; ahogy a felkelő nap sugarai eloszlatják a sötétséget, és szem elé kerülnek a tolvajok, éjszakai csavargók és betörők; ugyanígy amikor Szent Pál prédikált a pogányoknak – ahogyan nagy mennydörgés dördül, heves tűzvész tör ki, vagy ragyogva felkel a nap –, elemésztődött a hitelenség, mint a lobogó tűzben elolvadt viasz, elillant a hamisság, és felragyogott az igazság.

Jézus nevét hordozta körül szavával, leveleivel, csodáival, példájával. Dicsérte Jézus nevét fáradhatatlanul, és dicsőítette azt hangos megvallással.

Ezt a nevet ráadásul királyok, pogányok és Izrael népe előtt hordozta az Apostol, mint fényt. Országokat világított meg vele, és mindenütt ezt kiáltotta: Múlóban az éjszaka, a nappal pedig közeleg. Vessük hát le a sötétség teteteit, és öltük fel a világosság fegyvereit. Élünk tisztességesen, mint nappal (Róm 13,12). És megmutatta mindenkinek a tartóra helyezett világító lámpást, hirdetve mindenütt Jézust, mégpedig a megfeszítettet (1Kor 2,2).

Ezért az Egyház, Krisztus jegyese, állandóan tanúskodva őróla, a prófétával együtt ujjongva mondja: Ifjúságom óta oktatsz, Istenem,

csodáidat mindmáig – azaz mindig – hirdetem (Zsolt 70,17). A próféta is erre buzdít, amikor így beszél: Énekeljete az Úrnak, áldjátok nevét, napról napra hirdessétek üdvözítő erejét (Zsolt 95,2), azaz üdvözítő Jézusát!

Krisztus papjai

Gruber László

Manapság egyre nagyobb káosz uralkodik sokak fejében, ki is a pap? Egyesek azt várják tőle, hogy jó menedzser legyen, mások szociális gondozónak vélik, vagy a drog elleni küzdelem frontemberének. Sok pap mondja, hogy a mai kispapoknak nehezebb meghallani a papi hivatásra szólító hangot, mint húsz-harminc évvel ezelőtt; és a szellemi zűrzavarban még nehezebb hűségnek maradni. Ezért jó a papi mivolt lényegét tisztázni.

Keresztésége által minden hívő részesül Krisztus Urunk egyetlen papságában. Tudjuk azonban, hogy ettől az általános papságtól, nemcsak fokozatban, hanem lényegileg is különbözik a szolgálati papság, amelyet Jézus alapított az Oltáriszentséggel együtt nagycsütörtök éjszakáján. Minden áldozópap egy azok a kiválasztottak és meghívottak közül, akik a szentelő püspök kézfeltétele és imája által részesültek e szentségben. Kik ők és mire szól küldetésük?

A fölszentelt pap Isten jelenlétének különleges hordozója a világban, vagy a teológia nyelvén megfogalmazva: alter Christus, azaz másik Krisztus, olyan személy, akinek élethivatása és küldetése megjeleníteni Jézus Krisztust az emberek, a hívek között, mégpedig a papság szentségének erejében. A pap lelkében örök, kitörölhetetlen pecsétet hord, az Úrral és a Mesterrel egyesül, az Ő életét igyekszik élni. Igen, az Ő életét élve lényegi azonosulásról van szó! Krisztus életműve abban csúcsozott ki, hogy életét adta váltságul sokakért. A világtörténelem egészére rányomja bélyegét a bűn, a rossz, az Istentől való elfordulás drámája – melynek háttérében a személyes Gonosz áll –, s e drámának a végkifejlete az örök kárhozatba torkollana. Ezt a kilátástalan helyzetet fordította meg Krisztus életáldozatával, s tette az üdvösség történetévé.

A sötétség erői a mai világban, és talán mindannyiunk szívében jelen vannak, sőt, olykor győzedelmeskedni látszanak. Pontosan ezért szükséges, hogy Krisztus Urunk egyszeri s megismételhetetlen golgotai keresztáldozata folyamatosan megújuljon és jelen legyen a történelem

utolsó napjáig. Ez a megújítás pedig nem más, mint a szentmise, amelynek megjelenítésére egyedül az áldozópapnak van hatalma. A papi mivolt lényege tehát Krisztus áldozatának bemutatása, s minden más, amit tesz, ebből forrsozik, illetve kell, hogy forrsozzon: vagyis igehirdetése, a szentségek, különösképpen is a bűnbánat szentségének a kiszolgáltatása, valamint a reábízott közösségnek vezetése.

Miközben végzi papi feladatait, szükséges, hogy megtanuljon egyre mélyebben egyesülni az emberiség áldozati Bárányával, Krisztussal, akit a szentmisében bemutat az Atyának, és ő maga is áldozattá váljék a reábízott lelkekért és a világ üdvösségéért. Jézus maga mondja: „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen engem. Aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt, de aki értem elveszíti életét, megtalálja azt” (Mt 16,25). Ha e szavak állnak minden hívőre, akkor hatványozottan az Egyház felszentelt papjaira!

Ilyen kisugárzó és a testi szenvedések közepette is boldog papi életet élt a II. János Pál pápa által közelmúltban szentté avatott olaszországi Pió atya, a ferences rend kapucinus ágának tagjaként. Rendkívüli adományainak sokasága közül kiemelkedett az a képessége, hogy a szentmisében teljes testi-lelki valóságában élte Krisztus szenvedését, annyira, hogy kezein, lábain és oldalán megjelentek Krisztus sebei, a stigmák. Az isteni Főpappal egyesített szenvedéseit áldozatként mutatta be az Egyházért és a világ minden részéről hozzá tóduló sok ezer gyónójáért.

Krisztusnak, az áldozati Báránynak és Főpapnak az életét kell élnie minden fölszentelt papnak. Ezért érvényesek ma is Prohászka Ottokár szavai: „Amikor valakit pappá szentelnek, jaj, de imádkozik az Anyaszentegyház, hogy azok valahogy béresek ne legyenek! Figurák, papíros- és paragrafusemberek ne legyenek, hanem az Ő fölmentjei, akik megőrzik az Ő lelkét, sugározzák az Ő szellemét, ezt kéri az Egyház!” Úgy gondolom, hogy ha valamiért imádkoznunk kell egy-egy papszentelés során, akkor ezért mindenképpen! Befejezésül álljanak itt Barsi Balázs ferences atya sorai, amelyeket egy közelmúltban felszentelt atyának írt: „A kézrátétel szentsége, lényegi változást visz végbe Benned. Ez túl van az érezhetőség határán, a hit tárgya, ezért nagyobb valóság, mint amit érezni és belátni képesek vagyunk. Ehhez a létbeli változáshoz kell felnőnünk halálunk napjára. Krisztussal, az Áldozattal és Főpappal egyesült életünk van.”

Vajon a hívek imádkoznak papjaikért?

Én vagyok a jó Pásztor

fr. Barsi Balzs O.F.M.

A jó Pásztorról szóló evangéliumi részletet hallgatva állandóan kísért bennünket, keresztényeket az „idill”. Talán már a katakombai festészet óta, ahol ragyogó római ifjú képében maga az Úr Jézus veszi vállára szertett báránykáját, mi pedig a 22. zsoltárt, mint pasztorálét énekeljük:

Az Úr az én pásztorom, nincsen hiányom semmiben,
zöldellő réteken ad helyet nékem.

Csendes folyóvizek mellett nevelt fel engem,
felüdítette az én lelkemet.

Igaz, az Istenben megnyugodott lélek, aki teljesen rábízta magát lelkének püspökére és pasztorára, Krisztusra, megízlel valamit az örök békességből. Mégis, hogyha figyelmesen végigolvassuk ezt az evangéliumi szakaszt, és ha tovább énekeljük a 22. zsoltárt, akkor szinte rémület fog el bennünket. Arról van itt szó, hogy a farkas elragadja és szétkergeti a nyáját. A jó Pásztornak az életét kell adnia juhaiért, hogy megmentse őket, mert ebben az életben a halál sötét völgyében járunk, ahol jelen van a rossz.

Meglepő, hogy amikor az Úr Jézus az Egyházzal beszél, akkor mindig krízishelyzetek képeit használja. Gondolatok csak a viharba került csónakra, amelyet majd eltemetnek a hullámok. Ez az Egyház! Amikor tanítványai jövőjéről szól, az üldözéseket említi, sőt a világ gyűlöletét: „Mindenki szemében gyűlöletesek lesztek az én nevemért”. Amikor Péternek átadja a főhatalmat, arról beszél, hogy a pokol kapui sem vesznek erőt Egyházán. A pokol kapui rettenetes erőt jelentenek. Most pedig farkasról beszél, amely szétkergeti a nyáját, egyeseket pedig széttép.

A Jelenések könyve tűzvörös sárkányt, óskígyót említ. Mindezek különböző képi megjelenítési formái ugyanannak a valóságnak, az Isten ellen fellázadt szellemnek, az ördögnek. Ez annál félelmetesebb, mert a farkasok nemcsak kívülről támadják az Egyházat, a nyáját, hanem báránybőrbe is tudnak öltözni, hogy belülről bomlasszák. Béreseks is vannak Isten Egyházában, akik nem adják életüket a nyájért, hanem a juhokból élnek, holott a nyáj egyetlen pásztora az életét adta ezért a nyájért. Mindezekből nyilvánvaló, hogy az Egyház a világ legfenyegetettebb, legtámadottabb, legtörékenyebb emberi csoportosulása. Ha az Egyház ezt elfelejti számításba venni, valóban a veszébe rohan.

Krisztus nem csupán az Egyház fenyegetettségéről szól, úgy általában, hanem meg is mondja, ki az, aki fenyegeti: a gonosz szellem, akinek

irigysége által jött a világra a halál, s aki minden ember vesztét akarja. Az Úr Jézus szenvedéstörténete mögött is ő áll. Ha figyelmesen olvassuk az újszövetségi Szentírást, a küzdelem a sátán és Krisztus között folyik, az emberi résztvevők csak belesodrónak. Az Egyház történelme ugyanígy szakadatlan küzdelem a személyes gonosszal, és az Egyház csak annyiban győz, amennyiben Krisztushoz, a Főhöz tartozik. Mi is csak akkor győzünk, ha szorosan belekapaszzkodunk a jó Pásztorba.

Az Egyház éppen azért él ilyen fenyegetettségben, mert már a megmenekülés, az üdvösség útjára lépett. Az Egyház minden kisebb csoportja is fenyegetett, pokoli erőktől támadott közösség. És itt érünk el hétköznapijaink valóságába. Az az egyházközség, szerzetescsalád, ifjúsági lelkeségi csoport, hívő család, amely nem pokolian támadott közösség, nem az Egyház tagja.

Mindezek a csoportosulások reálisan abban az állapotban vannak, hogy a farkas, a sátán elragadhatja és szétkergetheti őket. Ha az ember belenő egy szerzetesrend életébe, vagy több felelősséget vállal egy plébánia életében, szinte megrémül, látva, hogy az Egyháznak ez a része alig létezik. Őrjítő fenyegetettségben van! Ez alapvető tapasztalat. Nem lehet, hogy annyira vak legyen valaki, hogy ezt ne lássa. Ha valakinek megadatott a helyes látás az Egyházban, vagyis, hogy úgy lássa az Egyházat és a helyi közösséget, amint van, annak szeme elé rettenetes látvány tárul, a teljes felbomlás és széthúzás képe.

Az Egyház az a gyülekezet, amely végveszélyben van, amely éppen csak létezik. Nem arra gondolok, hogy kevés a pap, a plébániákat össze kell vonni, hogy nincs elég hitoktatónk, nincs megszervezve az evangelizáció. Ez még mindig az Egyház életének valamiképpen csak a felülete. De ha beletekintünk a lelkünkbe! Micsoda bizonytalanságok, alkudozások, árulások, képmutatóan vállalt kettős élet! Mennyi evlágiasság és romlottság lakik bennünk! Mennyi az elképesztő hatalmi torzsalkodás az Egyház berkeiben! Mintha vezérürük örült csatározását látnám, amibe a kicsik belepusztulnak. Felmérhetetlen roncsolásokat végez egy rend, egy család, egy plébánia, egy püspökség életében az „invidia sacerdotalis” (amelyet nem szoktunk magyarra lefordítani): a papi irigység. Milyen rettenetes örvényeket nyit meg az egymás iránti bizalmatlanság és a hideg, számító politizálás!

S ha mindez nagyításnak tűnne, nézzünk csak újra önmagunkba; az Egyháznak abba a kicsi világába, amely mi vagyunk! Milyen esendő árva lélek vagyok! A létezés végtelen óceánján viharba került parányi csónak.

Emberi életemet milyen nagy zűrzavar fenyegeti. Ezt csak akkor nem látod, ha külső zajt csapsz magad körül, ha viszont elcsendesedsz, eléd tárul a nyilvánvaló elmezavar lehetősége, a teljes erkölcsi felbomlás veszélye, az egyetemes széthullás, a végső elhagyatottság örvénylő mélysége.

De éppen az Egyháznak ezt az állapotát sejtve, sőt a helyi közösségben és saját életemben meg is tapasztalva olvashatom csak tovább az Evangéliumot és ekkor, és csakis ekkor lesz az számomra igazán örömhír. A Szentlélek jelenlétének az első jele nem biztos, hogy béke és öröm. Egy ideig talán igen, de azután a Szentlélek felnyitja szemünket, és rávilágít a rosszra.

Amikor a Mindenszentek litániáját énekeljük, elemi erővel ragadja meg a lelkemet az Egyháznak ez a kiáltása: „Az örök haláltól ments meg, Uram, minket!” Ne a sikertelenségtől, ne a betegségtől, az örök haláltól ments meg, Uram, minket! Ha te ezt így még soha nem kiáltottad, akkor Jézus minden szava elmegy a szíved mellett. Akkor azt hiszed, fakultatív az Úr követelése. De ha egyszer a lelked mélyéből kiáltottad az Egyházzal: Az örök haláltól ments meg, Uram, minket, akkor az Úr Jézus szavai, az Egyház parancsai nem megszavazásra vagy megértésre váró információk, hanem vakon követendő, abszolút követelmény, és az egyetlen út a megmenekülésre. Nem azért adta Krisztus a kinyilatkoztatást, hogy minden apró részletét megértsem, hanem hogy szavát megtegyem. Az örvény fölé nem azért épített nekem hidat, hogy a hidat vizsgálgassam, hanem, hogy átmenjek rajta. Ez a kinyilatkoztatás legalapvetőbb funkciója. A vallási teadélutánok semmire sem valók. Mehetsz egyik csoportból a másikba. Falhatod a könyveket, amíg az Úr utasításait – ha a szíved bele is szakad – nem teszed meg, addig nem tudod, miről van szó, és az Egyházat, a liturgiát egyszerűen önámításra használod.

Az Isten Fia nem hiába halt meg értünk. Alapvető apostoli tanítás, hogy azért halt meg, hogy kiragadjon minket a sötétség hatalmából. Nem azért, hogy jobb politikai, társadalmi rendben éljünk. Ez a mi dolgunk! Nem azért, hogy itt a földön sok gyógyulás legyen! Ezek csak jelek lehetnek! Az ő legalapvetőbb művét utasítja vissza a keresztyén, ha lelkében még nem szakad fel, mint egy utolsó kiáltás: „Az örök haláltól ments meg, Uram, minket!”

„Életemet adom juhaimért.” Miért? Miért kellett Jézusnak meghalnia? Meghalnia? Ez kevés, a Hiszekegyben többet mondunk: „Alászállt a poklokra.” Pontatlan a fordítás, mert itt nem a pokolról, hanem a seolról, az alvilágról van szó, hiszen Krisztus előtt nem volt még kárhozat. Krisztus tehát nemcsak úgy halt meg, ahogy mi mindannyian meg-

halunk, hanem a létezés legmélyére zuhant le. Oda ment el, ahová az Istentől elszakadt ember jut, mert a jó Pásztor utána megy minden egyes bárányának. Ez Nagyszombat félelmetes és egyben felemelő titka.

„Alászállt a poklokra.” Nem egy szakadékba megy a bégető kis báránykáért, ahol egy-két tövis megszúrja a kezét, hogy aztán az eltévedtet megsimogassa és a vállára vegye. Nem, Krisztus a halálnak halálával halt meg. Hogy ne legyen olyan hely az ember számára, ahol Istentől távol van. A halál utolsó pontja, az Istentől legtávolabb eső pontja a létezésnek, a teljes magány. Ide, ebbe a börtönbe szállt le Krisztus.

„Életem adom juhaimért.” Ő így adta az életét. Így mi nem tudjuk életünket adni egymásért. Mégis az apostoli Egyház egyetlen erkölcsi törvénye: életünket kell adnunk testvéreinkért. A magunk módján. Ne elvegyék tőlem az életemet, hanem én adjam oda szabadon. Ekkor lépek be Krisztus megváltásának teljes világába. A keresztyénség nem egyetem, hanem élet! Megmagyarázni nem lehet az életet, élni kell! Nem okvetlenül úgy kell adni életedet testvéreidért, hogy meghalsz értük. Isten különös kegyelme folytán van, akivel ez is megtörténik. De egyelőre elég, hogy élsz értük. Akkor lesz hivatássá egy élet, ha teljesen odaadja magát másoknak Krisztus miatt, Krisztusban, mert másképp nem is lehet odaadni magunkat senkinek. Minden emberi helyzet, minden életállapot igazi hivatás lehet. De egy papi élet sem hivatás, ha az ember nem adja oda magát, mert ha a jó Pásztornak egyetlen hivatása, amelyet az Atyától kapott, az, hogy odaadja az életét, akkor nekünk is csak ez lehet a hivatásunk.

Hadd mondjak el egy nagyon egyszerű és konkrét példát. Régen gyakorta előfordult, hogy egy szerzetesház portása a portán szentté lett. Budapesten is ismerek egy apácakolostort, ahol ilyen portás volt. Ennek a nővérnek az éjszakai és nappalai is szolgálatban teltek el. Nem kért helyettesítést, nem hisztériázott, nem nyafogott, nem akart nagyobb fizetést. Egy életen át keresztre feszített portásnővér volt. Ilyen ma alig van, vagy egyáltalán nincs. Aki az élet egy kis szeletében hűségesen szolgálja testvéreit a családban, a rendi közösségben, az odaadta az életét. Amikor laikus testvérek (vagy később, a kommunizmusban nővérek) dolgoztak rendházaink konyháján, életüket adták testvéreikért.

A szentség ez: rám bízta egy kicsi területet, lehet, hogy egy portát, lehet, hogy a kertet, lehet, hogy egy egyházközséget, lehet, hogy három novíciát, és ezen a területen én egészen odaadom az életemet. Ez a terület gondozva van! Nincs többé magánélet! Teljes halál ez! Ahogy Chambers mondja: ez a „fehér halál”. Ilyen hivatások kellenének ma

mindenhová, például az iskolákba. Ma vannak olyan érettségizett fiatalok, akik nem tudnak olvasni, nem tudnak számolni! Micsoda lelke van annak a tanítónak, aki ezután még fel meri venni a fizetését! Láthatunk viszont olyan tanítókat, pedagógusokat, láttunk olyan kántortanítókat, akik az életüket adták testvéreikért. Ez a szentség, a többi szócséplés, önámítás és lelkek megrongosítása!

Nem az a lelki élet, hogy a pappal órákon át beszélünk lelki ügyekről. Szent Ferenc azt mondta: Mi ügye lehet egy kisebb testvérnek egy nővel? Csak az, hogy penitenciát adjon neki!

Alaposan felül kell vizsgálni az életünket, vajon hivatásként éljük-e azt, amit Istentől kaptunk. Az is lehet, hogy tényleg mindent megteszünk, de uralkodási vágyból: van olyan „áldozatos” anya, aki uralja a családot, van olyan „áldozatos” szerzetes, aki uralja a rendet, históriával: – ha nem úgy lesz, ahogy elképzeltem... Jézus nem így tett. Nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem ő szolgált ki minket. Adjuk át magunkat Istennek, de csakis azon körülmények között és azoknak az embereknek, akiket ránk bízott konkrétan, és ezután mondjunk le minden karrierről, nyugodjunk bele, hogy erre rámegy az életünk! De ha ezt megteszed, megízleled Húsvét békéjét, azt a békességet, amelyet a világ nem adhat. Akkor rálépsz a szentség útjára, amely nagyon egyszerű.

A keresztyén szentség naturalista. Abban áll, hogy ha rám van bízva a templom, akkor pontosan kinyitom, ragyogóra kitararítom. Ez lesz az életem. Amíg élek, addig ragyogni fog! Ez a szentség, ami ez alatt van, az önzés! S még egy: mindezt nem úgy teszem, mint egy rabszolga, nem úgy, mint akitől elveszik az életét. Ez nem Krisztus szelleme! Nekünk magunknak kell odaadnunk, mert mi is elmondhatjuk, hogy hatalmunk van odaadni az életünket. Ez a legnagyobb hatalom! És visszavenni soha ne akarjuk, mert tudjuk, hogy az odaadott élet Isten kezében van, aki maga a végtelen élet és szeretet.

***

A mai élet forgatagában komoly támadások érik időnként Egyházunkat, papjainkat, a híveket, adott esetben minket is – hitünkért. Ezen támadások idején úgy érzem, hogy Jézus egyik legaktuálisabb mondata a Szentírásban az, melyet az apostolok panaszára válaszol: imádkozzatok és böjtöljetek (v.ö. Mt 17,21). Keressük ki a Szentírásból ezt a részt (ha nem találjuk benne, akkor írjuk bele) és fontoljuk meg, hogy az új év kezdetén, a Rózsafüzér Évében le tudunk-e mondani rendszeresen

(a hét egy-két napján) valamiről, ami kedves számunkra, hogy imánkat megsegítsük, hogy imánk szárnyalni tudjon az ég felé.

Kívánom minden kedves olvasónknak, hogy az Új Esztendőben az ima és böjt együttesével új lendületet kapjon kinek-kinek a hite. A szerkesztő

Árpádházi Szent Margit

Török József, történész, teológus

Julianus prédikálótestvér 1238-ban már előre jelezte az országot és Európát keletről fenyegető veszedelmet. A kunok 1239-ben hazánk területére történt betelepődése kézzelfoghatóan bizonyította a vészhelyzetet. IV. Béla király (1235–1270) hiába erősítette meg a várakat, a több irányból támadó tatároknak nem lehetett útját állni. A tatár főseleg a Sajó menti, ún. muhi pusztai csatában 1241. április 11-én legyőzte a királyi seregeket. IV. Béla menekülni kényszerült Horvátországon keresztül a dalmát tengerpartra. Felesége, a bizánci származású Laszkarisz Mária itt szülte meg kilencedik gyermeküket 1242-ben.

A szülők az újszülöttet Isten szolgálatára ajánlották fel az országért, és a felajánlásra adott égi jelként hatott a tatárok gyors kivonulása 1242 márciusában. A királyi pár ígését teljesítette, és a kis Margit hamarosan a veszprémi Domonkos-rendi nővérek kolostorába került. Háromnégy éves lehetett ekkor. „Ez időben Szent Margit asszony (ti. a kisgyermek) még jól nem szólhat vala. Ezen időben kezdte Szent Margit asszony tanulni abc-t, Ave Máriát és kevés időnek utána igen jól kezdte tanulni és énekelni az egyéb kisded leányokkal.

E (leány) gyermek Szent Margit asszony vőn egy keresztfát kezébe és kezdé kérdezni az ő társitól, hogy mi volna a keresztfa. Az ő társi pedig úgy mondanak vala neki, hogy Urunk Jézus ekképpen öletett meg emberi nemzetért. Ezeket hallván sír vala e szent gyermek. Ezen időben e szentséges gyermek, Szent Margit asszony felvevé a szent szerzetnek ruháját, az ő ideje szerint nagy ájtatossággal, hogy az ő gyenge gyermekségétől fogva éltetnék szerzetes regulának szokásával.”

A Domonkos-rendi apácák a férfirenddel ellentétben visszavonultan éltek, a szenvedő Megváltó állt szemlélődésük középpontjában és a vezeklést, engesztelést tartották fő feladatuknak. Margitra minden bizonnyal komoly hatással lehetett a később boldogként tisztelt Ilona, aki stigmatizált, vagyis Krisztus öt sebéét saját testén viselő misztikus szent volt. A királyi pár közelebb szeretete volna tudni magához apá-

cagyermekét, és IV. Béla ezért építtetett a Nyulak-szigetén számukra kolostort 1252-ben, amelynek munkálatai 1254-ben nagyjából már be is fejeződtek. Margit ekkor került át Veszprémből ide, és 12 éves korában letette a szerzetesi fogadalmat. Ez a mai szemlélet szerint nem tűnik komoly fogadalomnak, jóllehet az volt. Nem szabad elfelejteni, hogy akkortájt a lányok férjhezmenési kora 14 év. Másrészt Margit megnyilatkozásai alapján biztosan lehet állítani: tudta, mit tesz. Ebben az évben a domonkosok egyetemes rendi gyűlését Budán tartották, s ezen Humbertus de Romanis is jelen volt. Margit az ő kezébe tette le a fogadalmat. „Mikoron e szent szűz, Szent Margit asszony volna immár Boldogasszonynak klostromában, professziót (fogadást) tőn az ő sororival (nővéreivel) együtt szerzet mesterének.”

Margitnak kétszer lett volna alkalma fogadalmát megsemmisíttetni, ám ő erre nem volt hajlandó. Első alkalommal egy, a forrás által meg nem nevezett lengyel kérőjét utasította el, jóllehet apja megszerezhetne volna a Szentszéktől a fogadalom semmissé nyilvánítását. Majd II. Ottokár cseh király 1261 nyarán Budán tett látogatása alkalmával meglátta Margitot, és szerette volna feleségül venni. IV. Béla ebbe a házasságba örömmel beleegyezett, csak éppen az érintett fél vélekedett másként. Az evangéliumi tanácsra hivatkozva nem volt hajlandó elhagyni a kolostort. Margit, valószínűleg gyóntatója, Marcellus tanácsára a domonkos tartományfőnököt megkérte, hogy az esztergomi érsektől fölvehesse azt a szentelményt (consecratio virginum), ami házassági akadályt jelentett. A király ezért megneheztelt a domonkosokra, akik kegyvesztetté lettek, s kolostoraik száma nem gyarapodott tovább. Helyüket a ferencesek vették át a királyi udvarban.

Szent Margit királyi atyját emlékeztette arra, hogy születésekor ő ajánlotta fel az országért Istennek, és Isten a királyok fölött is úr.

Nővértársainak vallomásai alapján ismert, hogy a királylány-apáca a legegyszerűbb szolgálai munkákat is szívesen végezte, és a kemény önmegtágadásokat örömmel fogadta, sőt kereste. „E nemességes szent szűz magyar királynak nemes leánya hetet tart vala a konyhán, főz vala a sororoknak (nővéreknek), fazekat mos vala, tálakat mos vala, a halakat megfaragja (megtisztítja) vala nagy hidegségnek idején, úgyhogy a nagy jeges víznek hidegségétől e gyenge szűznek az ő kezének bőre meghasadoz vala és vér kijő vala az ő kezéből és némikor bekötik vala az ő kezét a nagy fájdalomért. A konyhát megsöpri vala, fát hord vala hátán, vizet merít vala és ő maga a konyhára viszi vala.”

A betegápolásban ugyancsak jeleskedett. „Gyakorta e szent szűz önnön maga vizet merít vala ki a kútból és a konyhára hordja vala meghevíti vala és azután még ő maga általhordja vala az udvaron a betegek házába, az infirmáriába és megfürösztí vala önnön kezével a betegeket.”

Margit buzgósága az istentiszteletek során is megmutatkozott. A mise, zsolozsma után magányosan folytatta az imádságot. Előfordult, hogy a sekrestyénővér jóvoltából egész éjjel a templomban maradhatott. Joggal vetődhet föl a kérdés: milyen volt ez az imádság? Margit műveltségéről ugyanis megoszlanak a vélemények. A szent egyesek szerint tanulatlan volt, nem tudta lelki élményeit megfogalmazni, továbbadni, s ez híven tükrözi a XIII. századi egyházi műveltség és a magyarság kapcsolatát. (Az 1192–1195 között másolt Halotti Beszéd egyáltalán nem erről tanúskodik!) Az elmarasztaló ítéletnek ható állásfoglalással szemben az elmélyültebb kutatás arra világított rá, hogy az anyanyelv irodalmi használata éppenséggel ezekben a közösségekben kezdődött. Katalin nővér szerint Szent Margit „egészen húsvétiig felolvastatta és megmagyaráztatta Krisztus szenvedését, és mikor a magyarázatot hallotta, nagyon sírt”. A mély áhítat, a szenvedő Krisztus iránti odaadás és részvét mellett érdemes fölfigyelni arra is, hogy Margit külön magyarázatot igényelt, s ez egyáltalán nem valamiféle igénytelen, primitív, ösztönös vallásosságra utal. Elmélkedéseinek középpontjában a szenvedő Krisztus állt.

Margit imádságai, önmehtagadásai révén kiérdemelte a rendkívüli kegyelmi adományokat, s ezeket kamatoztatva a betegek gyógyulásáért, ápolással és imádsággal egyaránt megtett mindent. Tévedés lenne azonban azt hinni, hogy a királyi kérőket visszautasító, a dinasztikus politikai lépéseket megghiúsító Margit a külvilágról semmit sem tudott, azzal semmit nem törődött. Nem hiába volt király lánya, az maradt mindvégig, annak ellenére, hogy egész életét zárda falai mögött töltötte. Az apja, IV. Béla és bátyja, István ifjabb király között dúló hatalmi harc Margit számára lehetett a legfájdalmasabb, s imádságainak, vezekléseinek egyik fő célja az apa és fiú kibékítése volt. A szemben álló apa és fiú a Nyulak-szigetén, Margithoz közel kötötték meg 1266-ban a békeszerződést, amely viszonylagos nyugalmat teremtett az országban.

Az utókor számára szinte érthetetlennek tűnő, súlyos vezeklések főlemesztették Szent Margit testi erejét, aki rövid betegség után 1270. január 18-án meghalt. „Azon a vasárnapon, mely vasárnap éjjel e szent

szűz kimúlt vala ez világból, néminemű fráter Péter, ki vala Győrött lektor, ilyen szózatot halla vetsernyének utána: – A Bárány meghalt.” Margitnak az áldozati báránnyal, sőt a Báránnyal történt összekapcsolása azt bizonyítja, hogy kortársai tudatában voltak Margit apácaélete értelmének: engesztelő áldozatul rendeltetett az országért élete első pillanatától az utolsó sóhajig. A kolostor templomában temették el, s a törökök érkezétségig itt nyugodott, sírjához ide zarándokoltak az egész országból.

(Török József: A magyar föld szentjei)

Nem kellett a sugár

Több, mint két éve, szeptember egyik csütörtök reggelére a jobb szemem bepirosodott. Elmentem a körzeti orvoshoz, aki megnézte. Semmi fertőzést nem látott, ezért azt mondta, hogy kamillával mosogassam. Hétfőn újból a körzeti orvoshoz mentem mert akkor már a fejem kisebesedett jobb oldalt, a szemem és az arcom is feldagadt. Beutalót kaptam a szemklinikára és a bőrgyógyászatra. A Szemklinikán mindjárt elláttak, gyógyszert csepegtettek a szemembe. Egy hét múlva szépen rendbe jött. A bőrgyógyászaton allergiát állapítottak meg, különböző kenőcsöket kaptam. Közben a jobb szemöldök szélén egymás felett enyhén előemelkedő tumor daganatokat találtak.

Mielőtt a kórházba mentem volna befeküdni, az Alsó-Krisztina templomban szentmisét hallgattam és meggyóntam, december 8-án. Másnap a Kút völgyi Kápolnában is szentmisét hallgattam és kértem az atyát, hogy áldását adja rám, mert műtetre megyek. Attól kezdve mindennap imádkoztak értem az engesztelő órákon Törökbálinton és a Szikla templomban, bátorítottak, hogy ne féljek mert imádkoznak értem. Befeküdtem a klinikára műtetre. Az egyik tumort eltávolították, a következő tumort sugárral akarták gyógyítani. Kértem az Úr Jézust és a Szűzanyát: ha nem gyógyulhatok is meg, segítsenek elviselni a vele járó fájdalmat. Kezdetől fogva minden nap kértem a Szent Arcot: „a bűneim által megsebesített Szentséges Sebed által gyógyítsd meg a szememet, a homlokomat és a fejemet, de ne az én akaratom legyen meg, hanem a Tiéd. Köszönöm, hogy meghallgattál.”

Az ima hatásos lett mert a második műtetre nem került sor az Úr Jézus és a Szűzanya segítségével által. December 13-án varratszedésre mentem. Az orvos közölte, hogy a seb szépen begyógyult és nem lát semmit, ami kezelésre szorulna, ezért haza engedtek. Többet nem kellett vizsgálatra járni, hiszen a másik tumor eltűnt! Meggyógyultam!

Dicsértessék az Úr Jézus Szent neve most és mindörökké!

Németh Istvánné

Mária- kegyhelyek

Turbék

Szigetvár határában, a Zselic-dombság legdélibb lankáinak tövében áll a turbéki kegytemplom. A hagyomány és a források tanúsága szerint pontosan azon a helyen található, ahol eredetileg a Magyarországot meghódító török szultán, Nagy Szulejmán síremléke (türbéje) állt korábban. Az agg uralkodó, a mohácsi csata nyertese, Buda elfoglalója ugyanis 1566-ban ismét személyesen vezetett hadat, ezúttal Bécs ellen, csakhogy Zrínyi Miklós hősiessége Sziget váránál megállította a félelmetes hadsereget. Amikor Zrínyi kirohására és a vár bevételére sor került, Szulejmán már nem élt, néhány nappal korábban – valószínűleg agyvérzés következtében – elhunyt. Csakhogy a fővezér eltitkolta a halál tényét, nehogy a török hadrend emiatt felbomoljon, s továbbra is a szultán nevében adta ki a parancsokat. A holttestet ezért bebalzsamozták, hogy majd a már elkészült isztanbuli síremlékbe helyezték, a romlékony belső szerveket (szívet, májat, beleket) azonban a sátor alá temették. A hadsereg visszavonulása után aztán itt építették fel azt a türbét, amely a török uralom alatt moszlim zarándokhellyé vált, olyannyira, hogy a birodalom minden részéből felkeresték.

Szigetvár visszafoglalása után, 1690-ben a haditanács elrendelte, hogy a türbéből katolikus kultuszhelyet létesítsenek a Segítő Boldogasszony tiszteletére. Így a török szultán emlékét annak a passzai Mariahilf-képnek tiszteletével cserélték fel, amely különös jelentőségre tett szert a felszabadító háborúk során, sajátos „törökverő” jelleggel rendelkezett. Amikor ugyanis a törökök 1683-ban Bécszet ostromolták, a Passauba menekült I. Lipót császár a Mariahilf-kép előtt könyörgött a város megmeneküléséért. A keresztény katonák pedig úgy Bécsnél, mint három évvel később Buda visszavívásakor ezzel a kiáltással ajkukon indultak rohamra: Mária, segíts! Nagyon is tudatos döntés volt tehát, hogy a középkori magyar államot megsemmisítő Szulejmán sírja fölé az országot visszahódító Magyarok Nagy-

asszonyának kegyképét helyezték. A magyarság azért is tekintett így a passzai képre, mert Esterházy Pál nádor Mária-búcsújárárhelyeket népszerűsítő munkájában azt állította – egyébként tévesen -, hogy ez a német kép annak a máriacelli Kincstári Madonnának a másolata, amelyet Nagy Lajos királyunk adományozott hálából a pogány kunok felett aratott győzelemért.

A turbéki kegyhely a 18. században szépen fejlődött: a lebontott török épület helyére előbb fakápolnát, majd kőtemplomot építettek, mellé remetelakot, a Mariahilf-képnek pedig jó minőségű olaj-másolata készült. Turbék ebben az időben lett a zselici magyar, német és horvát katolikusok zarándoklatának célpontja, találkozási helye. A két búcsú Nagy- és Kisboldogasszony napjára esik. Sajnos a 20. század második felében a svábok kitelepítése, majd a kommunista egyházüldözés miatt csökkent a szent hely látogatottsága. S bár ma a templom kissé elhanyagoltan áll a szigetvári határban, keletkezésének különleges történetével és a barokk vallásosság gazdag hagyományával tanúskodik a Katolikus Egyház és a magyar történelem összetartozásáról.

Gárdonyi Máté

Werl

A németországi Werl zarándoktemplomában őrzik azt a Sedes sapientiae, vagyis Bölcsesség széke típusú kegyszobrot, amely a XIII. századból származik. A bájos, szelíd arcú, a mosoly előtti pillanatban ábrázolt trónoló Istenanya ölében a gyermek Jézussal évszázadok óta vonzza és várja a zarándokokat messze földről. Mária jobb kezében alma, figyelmeztetően az eredeti bűnre, s Évára, akinek a neve Őbenne lett áve; bal kezével kevésbé áldást ad, mint inkább a bűnök iránti elutasítást sugallja a hozzá pártfogásért folyamodóknak. Az áldást a gyermek Jézus fölemelt jobbja jelzi. Az anya és fia koronája ünnepről ünnepre változik.

A jámbor hagyomány szerint a szobor a Szentföldről származik és egy Berthold nevű premontrei szerzetes kapta ajándékba nővérétől. A premontreiek templomából a ciszterci szerzetesek fröndenbergi monostorába került, majd onnan Soestba, ahol a Sankt Maria zur Wiese tisztelték. Ünnepi körmeneteken a szomszédos helységig, Bokholtig vitték a szobrot. A hitújítás miatt veszélybe került a kegyszobor, a katolikusnak megmaradt hívek elrejtették, titokban tisztelték. Az egymással veszekedő Soest és Köln városa között Werl polgármestere, Hermann

Zelion-Brandis megegyezést teremtett, a szerződés egyik pontja a kegy-szoborra vonatkozott. Ennek értelmében a szobrot 1661. november 2-án átadták Miksa Henrik kölni választófejedelemnek, aki másnap a Werl városában élő kapucinus szerzeteseknek adta.

A barokk zárándoktemplom alapkövét 1669-ben rakták le, amit 1905-ben neoromantikus stílusú, nagyobb templom váltott fel. A II. világháború végét követő év, 1946 óta itt tartják a keleti országokból a háború után Nyugatnémetországba űzött németek nemzeti búcsúját a nagyobb Mária-ünnepeken.

Török József

Szűz Mária boldogságának oka Szent Ágoston

Történt, hogy jelentették Jézusnak, miközben Ő tanítványaival beszélt, hogy Édesanyja és testvérei kint várják. Ő azonban így válaszolt „Ki az én anyám és kik az én testvéreim? Aztán kitérte karját tanítványai felé és így szól: Ezek az én anyám és testvéreim! Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az mind testvérem, nővérem és anyám” (Mt 12,48–50).

Tehát Szűz Mária is az, mert ő teljesítette az Atya akaratát. Az Úr éppen ezért dicsérte őt, mert megtette az Atya akaratát és nem azért, mert a test testet szült. Vigyázzatok szeretetetekre! Amikor az Úr jeleket és csodákat művelve a nép között álmélgodást keltett és megmutatta, mi van elrejtve a testben, egyesek elcsodálkoztak: „Boldog a méh, mely téged hordozott!” Jézus így válaszolt: „Sokkal boldogabbak azok, akik hallgatják Isten szavát és meg is tartják” (Lk 11,27).

Ez annyit jelent: Az én Anyám, akit ti boldognak neveztek, azért boldog, mert megtartja Isten ígését, és nem azért, mert őbenne testesült meg az Ige, aki közöttünk lakozott, hanem éppen azért boldog, mert megőrzi Isten ígését, mely által ő lett és aki őbenne megtestesül. Az ember azért ne az időbeli leszármazottnak örüljön, hanem annak, ha lélekben Istenhez van kötve.

A rózsafüzér megújulása 800 év után

Földi Endre – Mária Légió

A XVI. században az elvilágiasodott Egyház meggyöngült. Luther eredeti megújítási szándéka kudarcba fulladt. A szakadás további

nagyon jelentős elerőtlenedést hozott magával. Ebben a helyzetben akarták a mohamedán törökök úgy eltörölni a föld színéről az egész Egyházat, amint az jó ezer évvel előbb az ugyancsak mohamedán araboknak már sikerült Észak Afrikában. V. Szent Piusz pápa, aki minden erejével a trienti zsinat szellemében az Egyház megújításáért küzdött, látta a szorult helyzetet és Európát egyesíteni akarta a védekezésre. Nem talált hatalmas lelkesedésre. A támadó török hajóhad ereje harmincszorosnál is nagyobb volt a miénknél. Itt már csak Isten segíthetett. Rózsafüzér imahadjáratot hirdetett, s maga is elmerült az imában. A szentolvasó mondása közben látta a keresztények győzelmét Lepantónál 1571. október 7-én. A világhódító terv kudarcba fulladt. A győzelem emléknepje hálából, az október 7-i Rózsafüzér Királynője ünnep, mert nem a földi hatalom, erő, tudomány győzött, hanem a sátántipró Asszony.

Don Bosco egy nagy látomásban az Egyház mai szorongatott helyzetét látta, amint az Egyház hajója végveszélybe kerül. Ezt a végveszélyt nap mint nap egyre szívszorongatóbb módon érzékelhetjük. A világ büszke vezetői, kik Istentől kaptak néhány évre kölcsön hatalmat, Isten ellen fordultak és sorozatosan hozzák a tízparancsolattal és a szeretet főparancsával szöges ellentétben álló törvényeket. Rohamosan emelkedik a tőlük támogatott uzsorás bankárok mohósága miatt éhező milliárdok és éhen haló milliók száma. Gyűlölködés, terror etnikai tisztogatás, rettegés az egész Földön. Ez a Sátán műve.

Mit üzen nekünk erről Isten a követén, Jézus Anyján keresztül?

Egy egyszerű olasz pap közvetítésével 25 éven át küldte 1972–1997-ig, sokszor meghökkentő üzenetét. Don Gobbi-nak Máriás papi mozgalmat kellett létrehoznia. Szervezésével bejárta az egész világot, sok bíboros, püspök is csatlakozott a Mozgalomhoz. Az üzeneteket egy vastag kék könyvben adták ki szerte az egész Földön.

A legmegrázóbb közlés, hogy a vízőzön előttinél is rosszabbá vált az emberiség (1982. okt. 13.) Továbbá: „Ellenfelem mintha teljes győzelmét ünneplné. Biztosra veszi, hogy legyőzte az Egyházat a zűrzavar által, mely sok igazságát elferdítette, a fegyelmezetlenség által, mely elterjesztette a rendetlenséget” (1979. márc. 9.) Már a II. Vatikáni Zsinat előtt is és azóta is nyugaton ökumenizmus címen sokat lazítottak az Egyház fegyelmén és még tovább akarnak lazítani. Ez elvilágiasodáshoz vezetett az egész Egyházban. Lazult a fegyelem, lassacskán elkopik a hit, a Mária tisztelet.

Fölszámolták az imádás lelkületét, a Krisztus követést. Alig-alig akad vallásos család. Megszűnt a gyermekek Isten ismeretére, szeretetére, az áldozatvállalás értékére való nevelése. A Szűzanya több mint 150 éve figyelmeztet, kéri a megtérést, a rózsafüzér imát, engesztelést, de mi nem akarunk odafigyelni és így tovább romlik a világ helyzete.

Szentatyánkat rendkívüli módon lesújtja ez az állapot, de mint a Szűzanya igaz gyermeke hozzá menekül és segítségét várja. Ehhez azonban a mi besegítésünk is szükséges.

Az Egyház nagy jubileumainak példájára, a jubileumi év után Mária évet, Rózsafüzér évet hirdet a 2000-es év nagy kegyelmeinek elmélyítése céljából, pápaságának 25. évére. Történelmi tapasztalatból is, de mélységes hitéből is tudja, hogy a Sátán legyőzésének ez az egyetlen módja.

Mit üzen Don Gobbin keresztül a boldogságos Szűz? „Amikor a rózsafüzért imádkoztatok, meghívtok engem... egyesülök imáttal. Ezáltal válik a rózsafüzér a leghatásosabb fegyverré a rettenetes küzdelemben, melyet hivatottak vagytok megvívni a Sátán és a gonosz egész serege ellen” (1978. febr. 11.) Azt is elárulja Szűzanyánk, hogy miért ily hatásos a rózsafüzér? „Mert egyszerű, alázatos ima. Lelkileg nevel a kicsinységre, a szelídségre és a szívegyszerűsége... A Sátán fél azoktól, akik a kicsinység és az alázat útján járnak... A nagyok és büszkék lenéznek... Ha a könyörgő Mindenhatósággal együtt imádkozzuk, Jézus így nem tud ellentmondani... Ez kötözi meg a Vörös Sárkányt” (1983. okt. 7.) 1989-ben ezt már meg is tette, csak neveltjei rombolnak tovább.

II. János Pál pápa a Rózsafüzér év kihirdetésekor, a cél érdekében, annak minél hatékonyabb eléréseért apostoli levelet írt nekünk a rózsafüzérről. Megszentelődésünket és megmentésünket szeretné vele elérni. Körlevelében lelke mélységét tárja elénk, hogy gazdagodjunk. Az Új Ember mellékleteként megjelent körlevél rövid ismertetése:

A rózsafüzér magába foglalja az egész evangéliumi üzenet mélységét. Imádkozásával a keresztény nép beiratkozik Mária iskolájába és Ő a kegyelmek bőségével árasztja el az imádkozót. Imánkba szívünk befoglalhatja a személy, a család, a nemzet, az Egyház és az egész emberiség helyzetét, kéréseit. A rózsafüzér imádkozása nem más, mint Krisztus arcának szemlélése. Termékeny spirituális és nevelő alkalmat kínál a személyes szemlélődéshez, Isten népének formálásához és az

új evangelizációhoz. Hozzájárul ahhoz, hogy a liturgiát a bensőséges részesedés teljességében éljük át. Az életszentség igaz és sajátos pedagógiája. Ma olyan kereszténységre van szükség, amely elsősorban az imádkozás művészetéről ismerhető fel. Imádság a békéért, a családért. Vissza kell térni a családi rózsafüzér imához!

Jézus égi Édesanyánkká tette Édesanyját, „Íme a te Anyád” (Jn 19,27). Közös Anyánkkal szemléljük Krisztust! Úgy, amint ő tette születésétől fogva feltámadása utáni ragyogó, fényes arcáig. Édesanyja föl fogta rejtett gondolatait is. Minden gondolata körülötte forog. Mindent megjegyzett. Bizonyos mértékig ebből a gondolatvilágból született a rózsafüzér. Amint Fiát szemlélte akkor, úgy nézi ma Titokzatos Testét az Egyházat is. Mária élénk tárja Fia misztériumát, hogy szemléljük és így részesülhessünk gyümölcseiből. Ezáltal harmóniába kerülünk Mária emlékezésével.

A rózsafüzér szemlélődő ima. Ha megfosztanánk ettől, természetét vesztené el! Belekapcsolódás Jézus üdvözítő művébe, mely különösen az átélt liturgiában valósul meg. Hívő szerető magatartásunk előtt kitárul Jézus életével, halálával és feltámadásával megszerzett kegyelem. A liturgia az Egyház tevékenységének a csúcspontja és ugyanakkor forrás melyből minden ereje fakad.

Jézus tanítása szerint szüntelenül kell imádkoznunk (Lk 18,1). A rózsafüzér ennek része! Ismerjük meg Máriától Jézust és amit tanított.

Mária már Kánában tanított: „Tegyétek amit mond” (Jn 2,5). Ugyanígy pünkösöd előtt és után. Elnyeri jegyesének a Szentléleknek ajánlékait számunkra. Példát mutat a hitbéli zarándokoknak. Válgunk Máriával Krisztushoz hasonlón. Ez a hasonulás a keresztény lelkiség lényege, magunkra öltve Krisztust. Krisztus barátjává fogadott minket, és ez a kapcsolat beolt minket Krisztus életébe. A Szentlélek működik bennünk, a titokzatos Test tagjaivá tesz. Megkönnyíti a Krisztussal való egyesülést. Mária közben, mint az Egyház Édesanyja, folyamatosan szüli a lelki gyermekeket. Krisztus az út, Mária ezt megmutatja. Arra is megtanít, hogy vele együtt hirdessük Krisztust.

Még egy nagyon lényeges üzenete van a körlevélben a Szentatyánknak. Az örvendetes, fájdalmas és dicsőséges titokszorozatot kibővítette Jézus működésének titkaival, melyeket a világosság titkainak nevezett el. Jézus küldetésének lényeges eseményeit foglalta beléjük, hogy az evangéliumoknak ez az összefoglalása teljessé váljék és még több indítást adjon nekünk.

A r ó z s a f ü z é r

Világosságos rózsafüzér

Amikor nincs az embernek igazán mondanivalója az Istennek, mégis Vele akarja tölteni az időt, akkor talán legjobb, ha a Tőle (és angyalától) tanult imádságokat mondja – a rózsafüzért.

A Világosságos rózsafüzérhez javasolt bevezető három titok:

1. aki megtisztítson minket,
2. aki lelkünk békéjét megőrizze,
3. aki a Szentségekben megerősítsen.

Az öt titokhoz kínáljuk a következő három-három elmélkedést:

1. aki a Jordánban megkeresztelkedett

Jézusnak nem kellett volna megkeresztelkednie, mert bűnről ki vádolhatta őt? Mégis beáll a bűnbánók soraiba! Számunkra óriási jelentőségű ez az esemény, mert Isten ekkor jelentette ki nyilvánosan a Szentháromság titkát. Jézus a Jordánban állt, a Szentlélek galamb formájában ereszkedett a feje fölé, és az Atya hangja hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik” (Mt 3,17).

Teljen nekünk is kedvünk Jézusban, az ő követésében!

Kérjem a Szentlélek hét ajándékát, hogy Jézushoz közelebb kerülhessek!

***

Jézus a Jordánban alámerült.

Ő, a tiszta, elment, hogy Keresztelő Szent János jelenlétében beteljesülhessen Izaiás jóslata a szeretett Fiúról, akiben az Atyának kedve telik.

Jézus ezzel a megtisztulást kiemelten szemünk elé állította.

A ma emberének, a megkeresztelt hívőnek is van lehetősége és szüksége a megtisztulásra. Ezt a szentgyónás keretében végezhetjük el.

Tudjuk, hogy a szentmiseben a bocsánatos bűneinktől megszabadulhatunk, amennyiben szívvel-lélekkel veszünk részt azon és erős bánatot indítunk magunkban. Jézus a szentmise mellett a megtisztulás lehetőségét a bűnbocsánat szentségében adta meg.

Hálás szívvel köszönöm Uram, hogy a papoknak átadtad a feloldozás lehetőségét, a gyónás szentségében.

Kérlek, add kegyelmedet, hogy akár havonta élhessek a gyónás adta megtisztulás lehetőségével.

***

Keresztelő Szent János tanúságot tett Jézusról, különösen miután a Szentháromságos megjelenést megtapasztalta.

Én naponta találkozhatok Jézussal az Oltáriszentségben. Bármikor kérhetem a Szentlélek hét ajándékát.

Élek-e ezekkel a lehetőségekkel, és ezáltal a hétköznapokban tudok-e tanúságot tenni Jézusról, a Szentlélek erejével, akárcsak kicsi dolgokban?

Ugye tisztában vagyok vele, hogy csak a cselekedettel igazolt beszéd az, amely jó gyümölcsöt hozhat.

2. aki Kánában megmutatta isteni erejét

Az emberszerető Édesanya kérte Jézust a csodatételre. Jézus tudta, hogy még nem jött el az órája, de Édesanyja kérését nem akarta elutasítani. Mária kívánsága benne volt a gondviselés tervében, mert ezzel a tettel erősítette meg Jézus a pislákoló hitű apostolait, hogy Ő nem csak „egy” a fellépett vándorprédikátorok közül, hanem isteni hatalommal rendelkezik, Ő a Messiás.

A csoda láttán a tanítványok hittek Jézusban.

Ma is számtalan kisebb nagyobb csoda történik körülöttünk.

Nagyon fontos, hogy kifejlesszük érzékünket ezen csodák észrevételére, felfogására, hogy legalább ezen csodák hatására mélyüljön el a hitünk Jézus Krisztusban.

***

A Szűzanya szólt Jézusnak: „Nincs boruk!” Az édesanya, a háziasszony szeme észreveszi a hiányt, meglátja a problémát.

Jézus válasza: „Mi közünk ehhez, asszony? Még nem jött el az én órám!” Kisvártatva azonban cselekedni kezdett Jézus.

Jézus nem a baj kezdetén szokott segíteni, hanem amikor már az emberi lehetőségek bezárultak. Az ember számára csak ekkor van esély, hogy ne saját ügyeskedésének könyvelje el a segítséget.

A Szűzanya a szeretettel teli figyelmességével mindig igyekszik közbenjárni, kéri Fiát a segítségre.

Kérjük a Szűzanyát a közbenjárásra, ügyes bajos dolgainkkal, mert Fia ha néha kicsit kívárva is, de teljesíti Édesanyja kérését.

***

Amikor a Szűzanya mondja a szolgálknak, hogy a fiára figyeljenek oda, akkor másképp veszik figyelembe Jézust. Az Ő közbenjárására egyértelművé vált, hogy a Fiú szavára hallgatni kell.

Az ember azt gondolná, hogy Jézus talán egy-két kancsónyival kiségit a bajban. De nem, Ő a jótéteményben pazarló, a nagy tározókba töltött vizet változtatta át. Ehhez azonban meg kell előlegezni a bizalmat, rá kellett hagyatkozni.

Jézus szavára, sugallataira, embereken keresztül történő irányítására, kérésére nekem is oda kell jobban figyelnem, mert Jézus csak jót akar.

3. aki meghirdetette Isten országát

A második isteni személy emberré levésének kettős célja volt, a tanítás és a megváltás. Az eddigi titkokból kimaradtak tanításai. Mi volt azok célja? Az Atya azért küldte, hogy rávezessen minket a boldogság útjára. Meg kell tértünk, el kell fordulnunk a bűntől, le kell győznünk a bűn vonzását önmagunkban, hogy befogadhassuk Istent.

Építsük magunkban Isten országát a kegyelem állapotának állandósításával. Így tesszük lehetővé Isten számára, hogy – belőlünk, a mi fölhasználásunkkal, az ő akaratának egyre tökéletesebb megvalósításával – építsük az Ő országát testvéreinkben is.

***

„Beteljesedett az idő... tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban” – mondja Jézus.

A bűnbánat tartásának legjobb gyakorlata a böjt és ima. Ezt hangsúlyozza Jézus, amikor mondja „ez a fajta nem űzhető ki másképp, csak imádsággal és böjttel” (Mt 17,21)

Ima és böjt együttese! Sok esetben érezzük, hogy az ima önmagában kevés. A böjt önmagában inkább fogyókúra. A kettő együtt azonban, mint a kétszárnyú madár viszi az ember lelkét az Ég felé, a Sátán elleni közdelem egyik leghatékonyabb eszköze – ahogy Jézus mondta.

A Szűzanya minimum a szerda, pénteket, de lehetőleg a hétfőt is kéri böjti napnak! Csak az ima és böjt együttese képes nagy dolgokra!

***

„Hirdette országának örömhírét és meggyógyított minden betegséget és minden bajt” (Mt 4,23)

Ma kevesen hirdetik Isten országát és azt is sokféleképpen, széthúzásban teszik. Az Istent káromlók, a bomlasztók egyre több fórumot kap-

nak. Nem csoda hát, hogy egyre több a baj, a félelem, a betegség. Jézus közbejárva mindenhol gyógyított, ha kérték rá, ha bíztak benne, ha hittek benne.

Mennyire tudom elhinni, hogy Jézus minden betegséget jóra tud fordítani?

Sokszor a betegség tudatos elfogadásával, valakiért, valakikért való felajánlásával többet segíthetünk a lelkek mentésében, mintha meggyógyulna a beteg ember. Jézus is a szenvedését másokért, értünk ajánlottat fel.

Jézus minden betegséget jóra fordíthat! Betegség, baj esetén kérjem a segítségét – teljes bizalommal!

4. aki a Tábor hegyén megmutatta isteni dicsőségét

Jézus a színeváltozással félelmetesen bizonyította istenségét. Péter meglepetésében, csodálkozásában, csak hebegni tudott. Azt érezte azonban, hogy páratlan eseményben volt részük. Megerősítés volt ez számára, – aki le akarta beszélni Jézust a gyalázatos kereszthalálról –, hogy ne szaladjon el végleg, amikor majd mégis keresztre feszítik.

Megerősítés azonban számunkra is, hogy benne, neki, hinnünk kell és igazi boldogságunkat csak az ő közvetítésével érhetjük el. Nem szabad, hogy megijedjünk a szeretetben vállalt szenvedésektől!

***

Jézus kiválasztott három tanítványt és csak nekik mutatta meg istenségét. A tanítványok hosszasan akartak ott időzni, olyan nagy és mély élmény volt nekik.

De Jézus most csak előre akarta megerősíteni a kiválasztottakat, hogy majd annak idején ők erősítsék a többieket.

Kérte, hogy erről egyelőre senkinek se szóljanak. Eljön majd az ideje, ami után azonban tanúságot kell majd tenniük erről is.

Ma az engesztelőket tudja leginkább nevelni, előkészíteni Jézus és az Ő Édesanyja, hogy alkalmas időben a környezetükben pozitív példák lehessenek.

Akarjak az engesztelők közé tartozni! Kérjem Istent, hogy kitartó lehessenek a rendszeres imában!

***

A kiválasztottak látták Jézust istenségét teljes fényében, melytől megrettentek. Ez a bűnös ember természetes velejárója.

Mégis átérezve ezt a csodás megjelenést, Péter kifakadt, és sátrakat akar építeni, hogy sokat időzhessenek Jézus csodás jelenlétében.

A szentmisében is csodálatos Jézus átváltozása, megjelenése az Oltáriszentségben. A misztikusok írnak róla, hogy ilyenkor megtelik a szentély Istent dicsőítő angyalokkal.

Jó lenne, ha minden szentmisén ezt át tudnám érezni!

5. aki az Eucharisziában nekünk adta magát

Jézus végtelen szeretetének legcsodálatosabb bizonyítéka kereszthalála. De mindjárt ezt követi az, hogy itt maradt közöttünk az Eucharisziában, hogy testünkkel és lelkünkkel is megtapasztalhassuk szeretetét. Húsvét gyümölcsei számunkra a szentségek. A megbocsátáson túl a megerősítés. A szentségek bizonyítékok számunkra, hogy nemcsak meghirdette Isten országát, de elérhető is az, és Jézus meg is akarja adni nekünk a kellő segítséget eléréséhez.

A következő napokban gondoljuk át a szentségekben rejlő mélységeket! Csak akkor igazán hatékonyak a szentségek, ha ismerem azokat és tudatosan akarok élni a szentségek közvetítő erejével.

***

„Aki hisz bennem, annak örök élete van. Én vagyok az élet kenyere...”
– mondja Jézus. (Jn 6, 47)

Mennyire mélyen tudok hinni Jézusban?

Minden szentáldozáskor átérezem-e, hogy Jézust valóságosan veszem magamhoz az Oltáriszentségben?

Ha ezt szentáldozásaimnál átérezem, egy-egy lépést tehetek az örök életem, örök boldogságom felé!

***

Jézus amikor már készült indulni a kereszttúra, szeretete jeléül megalapította az Oltáriszentséget, hogy második eljöveteleig ilyen módon is velünk lehessen, hogy az Oltáriszentségben érzékelhessük, egyesülhessünk Vele nap mint nap. „Add meg nekünk a mindennapi kenyerünket”
– mondjuk a Miatyánkban.

Sokszor gondoljak bele, tudatosítsam, hogy minden nap magamhoz vehetném Őt, találkozhatok Vele fizikálisan is!

Magasztald a te Istenedet!

Áldjátok az Urat, mert jó neki énekelni,
Istenünknek kedves a dicsőítés!
Az Úr újjáépíti Jeruzsálemet, a szétszórt Izraelt összegyűjti.
Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket.
A csillagokat számon tartja, mindegyiket nevén szólítja.
Nagy az Úr, ereje hatalmas, és bölcsessége mérhetetlen.
Az Úr fölemeli a megalázottakat,
de a gonoszokat földre tiporja.
Énekeljete az Úrnak és adjatok neki hálát!
Játsszatok hárfán Istenünknek,
aki az eget felhővel borítja, és esőt juttat a földnek!
A hegyeken füvet sarjaszt, és növényeket az emberek javára.
Ellátja táplálékkal az állatokat, a rikácsoló hollófiakat.
Nem a ló erejében telik öröme,
nem leli tetszését a harcos izmaiban.
Azok tetszenek az Úrnak, akik félik őt,
akik bíznak jóságában és kegyelmében.
Jeruzsálem, áldd az Urat, Sion, magasztald a te Istenedet!
Kapuid zárait megerősítette, s megáldotta benned fiaidat.
Határaidat békében elrendezte,
s a búza javával táplált téged.
Ítéletet küld a földre, szava gyorsan odaér.
Havat ad, mintha gyapjú hullna,
a deret úgy hinti, mint a hamut.
A jégesőt úgy szórja, mint a morzsát,
s faggyal dermeszti meg a vizeket.
Szava elhangzik, és olvadni kezd,
feltámad a szél, és folynak a vizek.
Szavát kihirdette Jákobnak,
igazságát és törvényét Izraelnek.
Egyetlen néppel sem tett így,
senki másnak nem hirdette ki törvényeit.

(Zsolt 147)

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék

Szent Bernát: Szűz Máriáról	1
Newman-Szunyogh: Dicséretreméltó Szűz	2
Szent Ágoston: Vízkeresztre	3
Kovács Ervin: Fény a népek világosságára	4
Sieneai Szent Bernardin: Jézus neve	6
Gruber László: Krisztus papjai.	7
Barsi Balázs: Én vagyok a jó Pásztor.	9
Török József: Árpádházi Szent Margit.	14
Nem kellett a sugár.	17
Mária kegyhelyek	
Turbék	18
Werl	19
Szent Ágoston: Szűz Mária boldogságának oka	20
Földi Endre: A rózsafüzér megújulása 800 év után	20
Rózsafüzér	
Világosságos rózsafüzér	24

A Szerkesztőség címe:
1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában
Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:
Werl – kegyeszobor

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243